kuna temä suhtuta proasnikku rahvas koddo tulliva, tehi manittiva, — nüüd olli temä ka wasti omast palavaki paigast nälät, ja ka tarõk, roõrmuliste praasnika ohaliste pääk. Laulusalt naardeh, nüüd ei olõr ta nidägi kuulnu ei nõnni, — pand Madarin ka omalt puolt weel paari pudelat peenikest, werevärk wiina lawwa pääle, mis ta oma wõimätte rerängiga, täämbä kõrdsist olli ostnu.

Ka Madarini naane Krõõno, olli nüi lahe, make, ja põbralik ommi kerikuelajate inämäride, ninn urna mehe wasta, et parembat inäp füü kolwak ilmah olla ei wõi. Magusahe naardeh wõtt tiinä Kulalüle kosti rätsikuda peest wälä, ninn pääd kostilisi tehnätah, lawwa pääle. Ka urna mehe wasta oll ta nii maki ja nilbä, nüüd mõni palavak armastaja abielo mees, kellel ta nooreh ehnätsi nälälät mojah om. Lustlikult seiwä ja jõiwa urna ja wõõra, nink aiwa kõige armsappi kuila jutta, ätest ja töösist, umast lähembäst, nedä naa tundõwa ja tiedsewa.

Kui jo pallo olli jüödi ja juodu, — naad peenikene pudela üländ — wiin — naiste meeli sgaõma, ja naa nadsiwa Madarini ümbre kikä kinni, nii kaite ta urna, kui wõõrasnaafe, ninn nadsiwa tandsma, — wai dorgama, nüüd neil ülläs. — Madarinil olli see ka õigo mielu pite, ja ta kargutes neid koikki läbi, mille man naa rõõmsale Madarinile ütä töjo tasak sund anniwa. Wahette pääl jöodi ka pudelit jondu, lustile ja rõõmule, ja nüüdse läto ajal Madarini majakõjoh nii kiiär ja kiiwär, et wana Madarin inäp waket ei mõista pitä, urna ja muide naiste waikel, kellel ka see sama silete waike tandmine olli, kiar Madarin wai oma mees. — Kõike seda kõlwatut kombet pidiwä kerikuelajä egaüks umast paigast, taki-targa pääga, pääle kullema ja karma. — Kui jo kõike lusti ja lõbu lõpete maitseta oll, — wõtt wana Madarin urna jaki-pärsä warnast, ja naad seda sinnä ja tännä tsühtma, ajal hindäga kõnelõh: „Täämbä ei taha mu tõrw pusa ommete sõrma kuulda! Oloh ma proomi tehä sün! Olge nüüd hää, naafe, wõtkä hüdsi, ja tedke ütä tsõõr (see on: loskmise mõõt) sinnä laiä korwi kuile pääle, ma proomi tedä sinnä!" Sääl samas joolk papi naane, ker kõige noorõmb ja tulitsemb olli, — tukkaharwa mees, head jääle hüdsi, ja tõmmas suure tsõõri korwi kuile pääle. Madarin kõigar: „Saista kõrwalo,

ma proomi laska!" Nüüd pia kui papi naane korwi maut kõrwale olli saistenu — jääl tõngati korw aüstsele üles, ja wana poatska ajal, pika hüpega, pääjar läweje wälä nüüd pikk hiir wasalek (waalik) perch jooksk. Kõstri ahs alt, kellä-lüüja jängü alt, ei ooda ka parembat silmäpilku, enge kõigil oll wana jõma palawak pääh: „Turnige päjast ni eäjä elät!" — Madarin põrot ka puol nalja peraste, kui nütt nunagi, oma kate rarwalise pütsä molõmba paugu wälä, ja tõnit ajal: „Naafe, naafe! Tulkö oppi! Kahru, joe, rebäse" kõik omma Madarini maija paenu. Tulkö oppi, tapdö nema maaha!" Ent kerikuelajate inämäride ei olõki inäp naaru. Kui pia wõitse Madarini püsi neide wallikõisi jurnada, ker jün ilma naiste unõhdi mõtlõmada käsüsik olliwa. Sia parasi praasnik, sest ilma pikemba jututa kobera ka pagejate naafe, kodo minedät. — Nüüd jäi Madarin oma Krõõnoga katekesse, kon poda kotlat pallo ei jõima, sest et ütä musta mõlõmba olliwa.

Kui papi naane kodo läks, — naat ta meet tedä wõega mogitsema, mis täll Madariniga nii pugune rummal jõpewer olnu. — Ent naane kopat papile ola pääle ja ütel: „Vaiu wait patuska! Ma teja ka kõik, mis afa mees ja Madarini poolo olli!" Patuska jäi waiki, ja ta oll urna naafega rahule, sest ta tiedse ajal, ninn ka ta naane, et naa mõlõmba ütä odra kõrtja olliwa. —

Wana Madarin jätt ka umma johul käümist harwemtale, sest ta pelär — ja seda täiwe õigusega — et wahest, Kahru, joe, wai rebäse kotsh Korteri wõtwa, kui ta mõtlesh jahil om.

Sepp, Kõstri, ja Kellälüüja wõõrdsiwa nüüd Madarini majast kojoni ära. Kiiru, mis nimä praasnika üöl tundsõwa, lõigas kõigil mehekesel läbi lun ja lehka, nii et näil külm higi otsa ette tulli. Madarini majä pääle mõtelõhgi.

Nüüd oll nüüd lühidalt lugu: Kui mehe naisile, nii naafe mehele, — ja kui ei wõi jutt ära jäwwä, ütte murdja mõlõmba. — — Nar ei olõ mis rahwa üttelmine jaksi õigõ: „Sepi" — ja Kõstri nii Kellälüüja kondo, — omma ots ülli; mina sõssa poolõ ülli"! " —